

La implacable judicialització

LLUÍS PORTA VILALTA

A la finalització del procés, el Govern central havia d'haver comprovat que aquest s'havia desenvolupat amb una total absència de violència i, si s'havia produït alguna conseqüència econòmica negativa, aquesta l'havia patit Catalunya, que va perdre en pocs dies el domicili social de milers de les seves empreses degut a que l'esmentat Govern, en lloc de dificultar aquest trasllat, el va facilitar dictant una llei que, amb la major benevolència, no es pot considerar amistosa.

Però Rajoy, en lloc de finalitzar el problema d'una manera proporcionada a la manca de violència i a les minses conseqüències econòmiques que aquest havia tingut per a Espanya, seguint la seva costum, el va judicialitzar.

No ha alterat aquesta política ni quan la premsa estrangera més prestigiosa l'ha criticat obertament. Consigno a continuació unes mostres eloqüents de l'opinió d'aquests diaris. *The Times*: El Govern espanyol ha gestionat el difícil assumpte del separatisme català sistemàticament amb imprudència i mà dura i amb l'aparent desig d'empitjorar una situació per si mateixa complicada. *The New York Times*: La resposta matussera i implacable de Madrid al moviment independentista català... No és exactament la manera de guanyar-se els cors i les ments dels catalans o el suport d'altres europeus. *Der Spiegel*: Rebel·lió és un delictes que, en el dret espanyol, inclou l'ús de la violència. De violència, però, no se n'ha pogut parlar mai en el tema català. En tot cas no per part dels catalans.

Aquesta total indiferència a la generalitzada opinió de la premsa estrangera explica la negativa reacció del Govern espanyol respecte a la decisió de la judicatura alemanya a la petició de la justícia espanyola. Es donava com a fet que la bona relació dels governs d'Espanya i d'Alemanya asseguraria un total compliment de la petició espanyola d'extradició. No es va preveure que, a Alemanya, la separació de govern i justícia és més ferma que a Espanya i, per tan, la bona relació política no té res a veure amb les decisions

judicials. Però la judicialització espanyola és implacable i encara que el govern diu que complirà la decisió alemanya, anuncia que intentarà modificar-la acudint al Tribunal de Luxemburg.

Si bé el rigor de la justícia espanyola ha arribat a cotes que semblaven impensables, amb freqüència veiem que aquests lamentables rècords se superen de dia en dia i els catalans contemplem angoixats com una decisió política desafortunada, però portada a terme amb total absència de violència i amb una constant recomanació per part dels protagonistes de l'esmentada decisió a la prudència i l'ordre, pensem que hauria de tenir un càstig lleu, proporcionat a la tranquil·la actuació del poble de Catalunya, que va fer la proesa de reunir milers de persones sense que hi hagués el més petit incident. Ens esgarrifem al pensar quina repressió ens hauria esperat si en lloc de transcorre amb una total tranquil·litat el referèndum, sagues produït un sol fet dels que es van prodigar a Espanya.

S'ha mostrat des del principi del problema català un total i constant desinterès en dialogar (com han aconsellat polítics i institucions, nacionals i estrangeres) per a trobar una solució pactada entre ell i els governants catalans, però tard o d'hora aquesta solució s'imposarà i ho hagués fet d'una manera relativament fàcil, si el president del govern central, en lloc de passar pàgina d'un

esdeveniment polític de conseqüències molt limitades per Espanya, hagués governat en lloc de judicialitzar el problema amb un rigor extraordinari.

Arribat el moment, els independentistes hauran d'oblidar uns quants anys els seus propòsits i Rajoy haurà d'aprendre que ha estat un greu error criminalitzar Catalunya, perquè la nostra comunitat ha estat tradicionalment la terra en que han trobat acollida els espanyols que han volgut millorar el seu nivell de vida per a ells i els seus fills i ha estat també la comunitat que, amb el seu dinamisme econòmic, ha ajudat moltes vegades l'Estat a superar les crisis econòmiques que s'han prodigat amb certa freqüència al nostre país.

Darrerament, moltes persones de bona voluntat s'han dedicat a buscar fórmules que permetessin trobar un encaix adequat i durador entre Catalunya i Espanya. La que acaba de publicar el notari Sr. López-Burniol, molt conegut del tema, m'ha semblat molt encertada. Consistiria en una consulta als ciutadans catalans sobre una proposta concreta de desenvolupament de l'Estat autonòmic en sentit federal (reconeixement nacional, competències identitàries exclusives, límit a l'aportació al fons de solidaritat/agència tributària compartida i senat territorial). L'autor d'aquesta assenyada proposta ja es mostra pessimista respecte a les probabilitats que tindria la seva aprovació. Jo comparteixo totalment el seu pessimisme. Però, si els catalans no tractem d'oblidar el tracte rigorosíssim que hem tingut de suportar i els governants espanyols no intenten oferir-nos una acollida amistosa que ens faci sentir-nos còmodes a Espanya, em temo que la convivència de catalans i no catalans continuarà sent difícil i els problemes actuals es repetiran en el futur. Per altra part, aquesta proposta o alguna altra pareguda, no suposarien una diferència important respecte a l'Estatut, quin encert van avalar al seu dia el Parlament i el Senat espanyols.

Enemigos del comercio

ADRIÁN DÍAZ
SOCIO DE SEDEENCHINA Y CONSULTOR
OFICIAL DEL GOBIERNO CHINO

Una guerra comercial, como cualquier guerra, puede parecer conveniente llevarla a cabo tomando diferentes perspectivas: 1) cuando tus probabilidades de ganar son mayores que tus probabilidades de perder, 2) cuando el botín de la victoria pueda parecer mayor a los costes de la disputa y/o 3) en una guerra de desgaste, cuando, sin haber unos beneficios claros en la victoria, el enfrentamiento se pueda soportar de una forma sostenible o, al menos, de forma más sostenible que tu adversario, prolongándolo hasta que uno de los dos (preferiblemente el otro) caiga.

Cabría pensar que la disputa se da entre dos enemigos del comercio: la China comunista, autárquica y aislada del mundo, y la nueva derecha americana, esa que agita su política a base de voluntarios imprevisibles. Pero, ¿por qué se iba a dar una disputa entre dos hegemones que opinan lo mismo? De estar ambos en contra del comercio, bastaría con promover un pacto mundial de rechazo al comercio. ¿Y si resulta que no opinan lo mismo y uno de ellos sí apuesta por la globalización? Pero... ¿de cuál de ellos hablamos?

Desde la caída de la URSS y la incorporación de China al comercio mundial, han existido fricciones pero nunca una guerra comercial desestabilizadora como la que se divisa. Antes de ello, existían dos mundos que prácticamente no se tocaban. Desde entonces, el planeta ha vivido la mejor época de su historia en términos de reducción de pobreza y desigualdades, incluso con una crisis económica mundial de por medio.

Según datos del Banco Mundial, China ha sacado de la pobreza a más de 700 millones de personas en los últimos 30 años y durante 2018 reducirá la pobreza extrema por debajo del 1%. Pero esta revolución no es aleatoria. La apertura de fronteras, la inversión extranjera, en definitiva, el comercio o, como los chinos dicen, "el comunismo de segunda generación", es lo que ha funcionado después de haber probado lo opuesto con opuesta suerte.

Seguimos pensando en esa China gris, soviética y autárquica, pero la realidad es que China vive por y para el comercio. Más allá de convertirse en la fábrica del (primer) mundo desde los '90, sus relaciones comerciales con países africanos, latinoamericanos o asiáticos generan prosperidad. Proyectos como el *One Belt, One Road* rescatando rutas de comercio milenarias revelan el interés y la voluntad de inversión del gobierno chino en este sentido.

Por otro lado, seguimos pensando en los Estados Unidos como el gran paradigma de la globalización, sin embargo, la salida prematura del TTP y la renegociación del NAFTA nos ha ido dando pistas de cómo Donald Trump pretende reformular las leyes del comercio y, de ser necesario, las de la física. Las fábricas de coches no se fueron a México o a China, se robotizaron. Para que tus ciudadanos compren bienes locales no hay que encarecer los productos chinos; hay que producir de forma más eficiente.

China ha contraatacado subiendo tasas a productos como la agricultura, la masa crítica de votantes republicanos; no hay

miedo a una escalada. Por otro lado, Occidente sigue pensando en productos chinos como "marcas chinas" cuando la realidad es que un gran número de productos fabricados en China son en realidad fabricados por marcas occidentales. Es decir, una guerra tarifaria, perjudica también a nuestras empresas.

Así pues, no es un enfrentamiento entre dos formas de entender el comercio, sino entre una forma de entender el comercio y un enemigo del mismo. Y si asistimos a una guerra de desgaste, habrá que ver quién precisa más de los productos ajenos. A priori, los productos chinos son usados por la clase media y baja americana mientras que los productos americanos son usados esencialmente por la clase alta china. Como sucede en las guerras, una disputa entre personas que se conocen y se odian, la resuelven/sufren ciudadanos de a pie que ni se conocen ni se odian.

Si entendemos que la idea de crear un casus belli con China por sus políticas comerciales es en sí misma un disparate, solo queda esperar que Trump dé un paso atrás (China no lo hará) y le cuente a sus votantes que este órdago permitió un acuerdo con China para beneficiar a los suyos enormemente y obtener rédito electoral a costa de haber tenido en vilo la política internacional. De no ser así, pronto se descubrirá que China es un país soberano con una política comercial que se decide en Beijing y no en Washington y que esa política, además, no ha cambiado sensiblemente en los últimos años sino para abrirse más y más al mundo.